УДК 81`42+811.111
DOI https://doi.org/10.24919/2308-4863/83-1-36

Ростислав ДМИТРАСЕВИЧ,
orcid.org/0000-0001-7484-2276
кандидат філологічних наук,
доцент кафедри іноземних мов
Львівського національного університету імені Івана Франка
(Львів, Україна) dmytrasevych@ukr.net

Діана БІРЮКОВА,
orcid.org/0000-0002-1721-0122
кандидат філологічних наук,
доцент кафедри іноземної філології, перекладу та професійної мовної підготовки
Університету митної справи та фінансів
(Дніпро, Україна) danuta707@gmail.com

Аліна ЄВДОКИМОВА,
orcid.org/0009-0004-8939-9528
викладач кафедри української та іноземних мов
Вінницького національного аграрного університету
(Вінниця, Україна) Eavpsh@gmail.com

СТИЛІСТИЧНІ ПРИЙОМИ В СУЧАСНОМУ МЕДІЙНОМУ ДИСКУРСІ АНГЛІЙСЬКОЮ МОВОЮ

У статті здійснено ґрунтовний аналіз стилістичних феноменів, що інтегруються в архітектоніку англомовного медійного дискурсу, концептуалізованого як поліструктурний та мультимодальний семіотичний простір, який акумулює у собі дискурсивно-ідеологічні, когнітивно-естетичні й соціокомунікативні функції. Дискурс, що постає як динамічний медіатор між масовою свідомістю та ідеологічними наративами, відзначається високим рівнем інтенсивності стилістичних інновацій, обумовлених трансформаційними процесами у глобальному інформаційному середовищі. Підкреслено, що зазначені прийоми виконують не лише експресивну, але й латентну маніпулятивну функцію, орієнтуючи реципієнтів на задані епістемологічні моделі, формуючи полісемантичні структури й алюзійні конфігурації.

Метою дослідження є ідентифікація й систематизація стилістичних модусів, які забезпечують текстуальну когеренцію, наративну інтеграцію та комунікативну персуазію в умовах трансмедіального середовища. Методологічна основа базується на синтезі дискурсивного аналізу, когнітивної лінгвістики та теорії комунікації, що дозволяє охарактеризувати стилістичні засоби як механізми впливу на соціальну когніцію.

Серед отриманих результатів виділено стратегії формування стилістичних патернів, які адаптуються до мультимодальних й цифрових форматів, де візуальний й текстуальний контент утворюють синергетичний ефект. Акцентовано увагу на тому, що гіпертекстуальність сучасних медіа сприяє зростанню когнітивного навантаження на реципієнта, змушуючи його долати семіотичну багатошаровість та алюзійність. Доведено, що стилістичні прийоми, функціонуючи у контексті цифрових комунікацій, набувають поліфункціонального характеру, забезпечуючи експресивно-маніпулятивний потенціал текстів. Гібридизація жанрових й стилістичних характеристик медіадискурсу дозволяє активізувати як афективно-емоційні, так і когнітивно-аналітичні процеси у свідомості реципієнтів, інтегруючи їх у структури ідеологічно забарвлених комунікацій.

Запропоновані висновки містять значний науковий потенціал для розробки подальших досліджень у галузях семіотики, стилістичної герменевтики та риторичної прагматики, а також можуть бути застосовані для удосконалення практик створення медіаповідомлень у рамках професійних комунікацій і суспільно значущих наративів.

Ключові слова: *стилістичні прийоми, медійний дискурс, семіотична багатошаровість, когнітивна лінгвістика, дискурсивний аналіз, дієслова, маніпулятивний потенціал, трансмедіальне середовище.*

Rostyslav DMYTRASEVYCH,
orcid.org/0000-0001-7484-2276
Candidate of Philological Sciences,
Associate Professor at the Department of Foreign Languages
Ivan Franko National University of Lviv
(Lviv, Ukraine) dmytrasevych@ukr.net

Diana BIRIUKOVA,
orcid.org/0000-0002-1721-0122
Associate Professor at the Department of Foreign Philology,
Translation and Professional Language Training
University of Customs and Finance
(Dnipro, Ukraine) danuta707@gmail.com

Alina YEVDOKYMOVA,
orcid.org/0009-0004-8939-9528
Lecturer at the Department of Ukrainian and Foreign Languages
Vinnytsia National Agrarian University
(Vinnytsia, Ukraine) Eavpsh@gmail.com

STYLISTIC DEVICES IN MODERN MEDIA DISCOURSE IN ENGLISH

The article presents a comprehensive analysis of stylistic phenomena integrated into the architecture of English-language media discourse, conceptualized as a polystructural and multimodal semiotic space that combines discursive-ideological, cognitive-aesthetic, and sociocommunicative functions. Media discourse, serving as a dynamic mediator between mass consciousness and ideological narratives, is characterized by a high intensity of stylistic innovations driven by transformative processes in the global information environment. It is emphasized that these devices perform not only expressive but also latent manipulative functions, guiding recipients toward predefined epistemological models, shaping polysemantic structures and allusive configurations.

The study aims to identify and systematize stylistic modes that ensure textual coherence, narrative integration, and communicative persuasion within the context of a transmedia environment. The methodological foundation is based on a synthesis of discourse analysis, cognitive linguistics, and communication theory, enabling the characterization of stylistic tools as mechanisms of influence on social cognition.

The results highlight the strategies of forming stylistic patterns that adapt to multimodal and digital formats, where visual and textual content creates a synergistic effect. Particular attention is drawn to how the hypertextuality of modern media increases the cognitive load on the recipient, compelling them to navigate semiotic multilayeredness and allusiveness. It is demonstrated that stylistic devices, functioning within the context of digital communications, acquire a multifunctional nature, providing expressive-manipulative potential for texts. The hybridization of genre and stylistic characteristics in media discourse activates both affective-emotional and cognitive-analytical processes in recipients' minds, integrating them into ideologically charged communication structures.

The conclusions offer significant scientific potential for further research in the fields of semiotics, stylistic hermeneutics, and rhetorical pragmatics. Additionally, they may be applied to enhance practices for creating media messages within professional communications and socially significant narratives.

Key words: *stylistic devices, media discourse, semiotic multilayeredness, cognitive linguistics, discourse analysis, manipulative potential, transmedia environment.*

Постановка проблеми. Епістемологічне осмислення стилістичних прийомів у контексті сучасного англомовного медійного дискурсу вимагає вивчення його семіотичної багатошаровості та функціональної трансверсальності. Конфігурація вербальних та невербальних компонентів у таких текстах породжує дискурсивний симбіоз, що характеризується інтердисциплінарними векторами аналізу. Поліасоціативна природа стилістичних елементів уможливлює їхню роль як когнітивних тригерів й соціокультурних індикаторів, які резонують із глобалізованим інформаційним простором (Потапенко, 2009: 103). Структурно-стилістична гетерогенність медійних текстів зумовлює їхню тенденцію до гіпертекстуалізації, що маніфестує себе через алюзії, інтертекстуальні ремінісценції й парадигматичну багатовекторність. Така семіотична архітектоніка детермінує не лише їхню естетичну функцію, а й прагматичну інтенціональність, яка виявляється у стратегічному використанні тропеїчних конструкцій, метонімічних зрушень та синестезійних проєкцій (Лікарчук, 2015: 71). У межах англомовного медійного ландшафту ці прийоми функціонують

як діахронічно та синхронічно релевантні риторичні модулі.

Трансгресія традиційних жанрових парадигм у медійному дискурсі активізує використання стилістичних інновацій, що проявляються в синтезі класичних риторичних топосів із динамічними когнітивними шаблонами. Така гібридизація уможливлює деконструкцію усталених дискурсивних схем та створення нових форм текстової експресії, адаптованих до специфіки цифрової епохи. Особливої уваги потребує механізм семантичної компресії, який слугує інструментом економії мовних ресурсів та водночас посилює перлокутивний ефект тексту. Медіальний текст, який функціонує у площині англомовного дискурсу, відзначається складним інтерференційним зв'язком між когнітивними й афективними складовими, що забезпечує його емерджентні характеристики. Стилістичні прийоми в такій конфігурації набувають семантико-прагматичної поліфункціональності, перетворюючи текст на діалектичний конструкт взаємодії інтенцій автора та рецептивних стратегій аудиторії (Wood, 2018: 72). Лінгвістична ітерація та експлікація культурних кодів збагачують дискурс новими сенсами, уможливлюючи його інтерпретаційну поліваріативність.

Екзогенні трансформації, що впливають на стилістичний дискурс, корелюють із технократичною еволюцією медійного середовища, котре спричиняє постання мультимодальних текстів із домінуванням синергетичної взаємодії між різнорідними знаковими системами (Liu, 2018: 81). Відтак, медійна стилістика розвивається як когнітивно-семіотична дисципліна, що враховує не лише лінгвістичні, а й культурно-антропологічні аспекти дискурсу. Подібний підхід дозволяє осмислити глибинні механізми смислотворення, властиві для медійного контексту.

Зрештою, аналіз стилістичних прийомів англомовного медійного дискурсу відкриває нові методологічні горизонти для дослідження динаміки текстового породження та рецептивної активності аудиторії. Поліаспектність й гнучкість таких прийомів вимагають врахування їхньої інтегративної ролі у процесах глобальної комунікації, де семіотична багатошаровість та прагматична релевантність текстів перетворюють їх на осередки культурної трансмісії.

Аналіз досліджень. Стилістичні модуси, що функціонують у сучасному англомовному медійному дискурсі, демонструють високий рівень текстуальної складності та концептуальної багатовекторності, що ускладнює їхню інтерпретацію та сприяє формуванню новітніх комунікативних парадигм. С. Алі, Е. Абдулхалім (Ali, Abdulhaleem, 2023), Т. Ведь, Ф. Вуд (Wood, 2018), Я. Лютвієва, О. Полежаєва (Ведь, Лютвієва, Полежаєва, 2022), Н. Лікарчук (Лікарчук, 2015), М. Холлідей, К. Єллоп (Halliday, Yallop, 2007) відзначають, що сутність дискурсивних практик визначається синкретизмом когнітивно-прагматичних й семіосоціальних елементів, що інтегруються в єдиний функціональний корпус. Пріоритетними є такі феномени, як креолізація текстів, полісемантичні тропи, ретроспективні алюзії, евфемістичний реконструювання значень та стратегічна амбівалентність, які формують онтологічно складні семіотичні структури, орієнтовані на маніпулятивний вплив.

Л. Бауер (Bauer, 2021), М. Бреаль, Х. Вера (Vera, 2002), В. Гончарова (Goncharova, 2020), Д. Ласагабастер (Lasagabaster, 2022), А. Нургазіна, Я. Кандаліна (Nurgazina, Kandalina, 2020), Е. Сапір (Breal, Sapir, 2019), С. Потапенко (Потапенко, 2009), С. Штеппуттіс (Stepputtis, 2020) наголошують, що семіотична поліфонія, що лежить в основі медійного дискурсу, базується на поліфонічній природі міжтекстуальних зв'язків, які конструюються через цитатні акти, ремінісцентні кореляції та інтегративні пастиші. У цьому контексті особливу увагу привертає модифікація синтаксичних структур, що характеризуються застосуванням інверсії, парцеляції та гіпотаксичних конструкцій, котрі забезпечують текстам стильову ускладненість і підвищену прагматичну щільність. Іронічні контамінації, метафоричні ампліфікації та естетизовані еліптичні формули створюють ефект гіперрефлексивності, котрий є невід'ємною складовою сучасного медійного контексту.

Дж. А. Голдстейн (Goldstein, 2023), М. Заппавінья, А. Росс (Zappavigna, Ross, 2024), Дж. Колман, К. Кай (Coleman, Kay, 2000), Н. Ліу (Liu, 2018), А. Санчес-Муньйос, Дж. Ретіс (Sánchez-Muñoz, Retis, 2024) акцентують, що неологічний корпус англомовного медіа-дискурсу формує лексико-семантичну інноваційність через конструювання нових морфосемантичних одиниць, акронімізації, субверсивну гру слів й застосування амфіболічних фігур. Паралельно відбувається інтенсифікація фрагментації змісту, що досягається за рахунок розширеного використання ентропійно насичених концептів, риторичних апорій та когнітивно резонансних каламбурів. Відповідно, медійний дискурс функціонує як когнітивно-ідеологічна матриця, що поєднує естетичний динамізм, семантичну глибину й ідеологічну латентність, утверджуючи багатошаровість сучасних текстових практик.

Метою статті є визначення стилістичних прийомів у сучасному медійному дискурсі.

Виклад основного матеріалу. Сучасний англомовний медійний дискурс характеризується високою ступінню інтертекстуальної полісемії, обумовленою складною симбіозою семантичних нашарувань і риторичних конструктів, які функціонують у межах ідеологічно маркованих комунікативних структур. Інтенційна архітектоніка таких текстів визначається наявністю палімпсестних стратегій, де смислові інтерференції, алюзійні латентності та синкретичні метафоричні кластери стають основою для створення текстуального поля гіпертрофованої семантичної криптичності (Zappavigna, Ross, 2024: 61). Така вербальна організація покликана не лише ускладнювати когнітивну декодувальну активність, але й сприяти формуванню когнітивної дисонансності у свідомості реципієнта. У межах аналізу стилістичного арсеналу медійного дискурсу домінують такі тропологічні феномени, як оксюморонічна контамінація, анаколутичні зсуви та семантична антиномія, які акумулюють у собі потенціал не лише ілюстративного збагачення тексту, але й парадигматичного трансформування рецептивного досвіду. Медіаекспресивність, посилена текстуальною семіологією, продукує ефекти нарративної інверсії, коли базові конотації піддаються свідомій деконструкції, що сприяє естетичній і концептуальній переоцінці повідомлення (Coleman, Kay, 2000: 164). Водночас такі прийоми, як парономазійна інтеграція, символьно-архетипічна інкрустація та апофатична ремінісценція, створюють потужну текстуальну синергію, здатну інтенсифікувати ідеологічний вплив.

Герменевтична складність медійних текстів підкріплюється використанням дискурсивних амфіболій, які, функціонуючи як когнітивні іританти, навмисно провокують когнітивно-афективну нестабільність аудиторії. Інтертекстуальна контамінація, побудована на основі полівалентних алюзій, анахронічних цитат та парадоксальних архетипів, не лише ускладнює процес семантичної інтерпретації, але й створює ілюзорний ефект текстуальної аксіоматичності (Vera, 2002: 418). Окрім того, феномен криптосемантичного опосередкування, що виявляється у текстуальному маніпулюванні гіпотаксичними ідіомами та еліптичними побудовами, постає невід'ємною складовою дискурсивного конструювання. Відповідно, медійний дискурс у своїй сучасній іпостасі слід розглядати як епістемологічно складну текстуальну формацію, яка інтегрує у собі елементи риторико-семантичного гіперкоду, аксіологічно обумовленого контекстуального конструювання та інтерсуб'єктивного символічного взаємозв'язку (Halliday, Yallop, 2007: 93). Його феноменологічна поліморфність та семантична поліцентричність створюють не лише текстуальну рефракцію ідеологічних парадигм, але й реконфігурацію аксіологічних структур, що визначають межі суспільного консенсусу та комунікативного потенціалу.

У контексті постструктуралістської парадигми та когнітивної лінгвістики аналіз медіа-дискурсу вимагає багаторівневого підходу, здатного враховувати як лінгвістичні, так і соціокультурні детермінанти. Дослідження риторичних стратегій, що маніпулюють свідомістю та когнітивними процесами аудиторії, стає однією з центральних задач сучасної медіапсихології та критичної лінгвістики. Оскільки медіа є не лише майданчиком для репрезентації реальності, але й потужним агентом перетворення семантичних полів, детальна експлікація риторичних прийомів виявляється надзвичайно важливою для розуміння механізмів впливу на соціум (Breal, Sapir, 2019: 37). Даний аналіз риторичних засобів виводить нас на площину не лише емоційної, але й когнітивної маніпуляції, яка, через різноманітні мовні стратегії, сприяє формуванню специфічних соціокультурних конструкцій. Висока ефективність риторичних технік в медійному дискурсі обумовлена їхньою здатністю до когнітивної економії, що дозволяє не лише оптимізувати обсяг інформації, але й збільшувати її когнітивну насиченість. Інтерпретація кожного риторичного прийому вимагає не лише знань про його лексико-семантичні особливості, але й глибокого усвідомлення функціональної ролі таких стратегій у контексті медійних повідомлень. Оскільки риторичні конструкції є невід'ємною частиною комунікації, вони здатні не лише моделювати реальність, але й трансформувати соціальні уявлення, спрощуючи складні концептуальні структури та водночас надаючи їм емоційної насиченості (Ведь, Лютвієва, Полежаєва, 2022: 117). Ось чому дослідження цих прийомів вимагає від дослідника розгляду мовних та когнітивних аспектів у їхній складній взаємодії.

Можливість проаналізувати риторичні механізми в їхньому функціональному зв'язку з медійним дискурсом дозволяє зробити суттєвий вклад у розвиток теорії медіа-комунікацій. Актуальність цього питання обумовлена необхідністю розуміння того, як через вербальні конструкції здійснюється вплив на сприйняття масової аудиторії. Ідентифікація та характеристика специфічних риторичних прийомів є важливим етапом у створенні моделі когнітивного сприйняття медійних

Таблиця 1

Риторичні стратегії та лінгвістичні механізми англійської мови в сучасному медіа-дискурсі

Конструкції та мовні стратегії	**Семантичні та когнітивні функції в контексті медіа-дискурсу**	**Приклади**
1	2	3
Метонімія (Coleman, Kay, 2000)	Метонімія являє собою перцептивний трюк переносу значення з одного об'єкта на інший, спираючись на їх семантичну, асоціативну чи контекстуальну ідентичність. В межах медіа-дискурсу цей риторичний засіб функціонує як потужний інструмент компресії смислів, зменшуючи кількість слів і посилюючи ефективність комунікації через підсилення враження від контекстуальної взаємодії елементів.	*"Fleet Street remains the epicenter of editorial power, dictating the narratives of the modern epoch" & "The White House declared its unequivocal stance on press freedoms"*
Паралелізм (Bauer, 2021)	Паралелізм виявляється в структурному синхронізмі, коли елементи тексту організовані за подібним синтаксичним шаблоном, що створює ритмічну і семантичну гармонію. Використання паралелізму у сучасному медійному дискурсі є невід'ємною складовою стилістичної побудови, оскільки він забезпечує чіткість формулювання основних меседжів, одночасно підсилюючи виразність на рівні когнітивної сприйнятливості аудиторії.	*"Media disseminates, media elucidates, media complicates" & "We interrogate the facts. We transcend the noise. We illuminate the complexities"*
Антитеза (Sánchez-Muñoz, Retis, 2024)	Антитеза як стилістичний прийом є ефективною технікою для відображення контрастів між абсолютно різними явищами, що створює когнітивну напругу та сприяє формуванню більш складних емоційних та інтелектуальних переживань. В медійному дискурсі антитеза виступає потужним засобом для посилення аргументації та критичного осмислення соціальних, політичних чи культурних феноменів, виводячи на поверхню внутрішні протиріччя.	*"The proliferation of data informs, yet it obfuscates; it enlightens, yet it disorients" & "Objective reporting may be aspired to, but sensationalism often prevails"*
Гіпербола (Breal, Sapir, 2019)	Гіпербола як надмірне перебільшення реалізує механізм суб'єктивного збільшення значення або інтенсивності характеристики через надлишок емоційної насиченості. В умовах медіа-дискурсу вона функціонує як засіб маніпуляції сприйняттям, створюючи ефект величезної експансії або катастрофічного загострення, що слугує як каталізатор для миттєвого залучення аудиторії до теми.	*"This revelation represents a cataclysmic rupture in the socio-political fabric of our era" & "A media storm of unprecedented magnitude engulfed the global stage."*
Епітет (Halliday, Yallop, 2007)	Епітет, як засіб семантичного загострення, висвітлює суб'єктивні оцінки, що додаються до об'єктивного змісту предмета. У сучасному медійному дискурсі епітети застосовуються з метою трансляції не лише фактичних, а й емоційних компонентів явищ, тим самим відкриваючи нові горизонти інтерпретацій та зміщуючи фокус аудиторії на певні моменти, що мають значення.	*"The incendiary rhetoric of partisan outlets exacerbates societal polarization" & "An insidious undercurrent of misinformation corrodes the epistemological trust of the public"*
Анафора (Liu, 2018)	Анафора, що характеризується повторенням однойменних елементів на початку речень чи фраз, слугує як метод посилення ритмічної та смислової структурованості тексту. Вона функціонує в медійному дискурсі як стратегія фокусування уваги аудиторії на окремих аспектах обговорюваної проблеми, одночасно підсилюючи емоційну та концептуальну інтенсифікацію висловленого.	*"In the age of algorithms, truth is curated. In the age of algorithms, knowledge is commodified. In the age of algorithms, reality is fractured" & "We demand transparency. We demand accountability. We demand integrity."*
Алегорія (Vera, 2002)	Алегорія, уособлення ідей та концептів через метафоричні образи, є одним із найбільш потужних методів медіа-контекстуалізації. Вона дозволяє транслювати складні соціокультурні або політичні ідеї через символи, створюючи багатозначність, що викликає у сприймача не лише емоційне, а й когнітивне напруження. Алегорія дає змогу маніпулювати підсвідомими образами, надаючи дискурсу глибину та рівні, що виходять за межі очевидного значення.	*"The media operates as a lighthouse in the tempest of disinformation, yet its beam is often refracted by vested interests" & "Journalism remains the fragile bulwark between enlightenment and entropy"*

Продовження таблиці 1

1	2	3
Іронія (Lasagabaster, 2022)	Іронія, яка здійснюється через приховану або тонко виражену суперечність між заявленим і прихованим змістом, є висококласним інструментом для створення критичного чи сатиричного відтінку в медійному контексті. Вона дозволяє впливати на сприйняття аудиторії, скеровуючи її на альтернативні інтерпретації, що суперечать явному посиланню або соціальній конвенції.	*"Ah, yes, because an echo chamber is exactly where critical discourse flourishes!" & "Surely, another viral 'think piece' will solve society's multifaceted dilemmas"*

Джерело: (Bauer, 2021; Breal, Sapir, 2019; Coleman, Kay, 2000; Halliday, Yallop, 2007; Lasagabaster, 2022; Liu, 2018; Sánchez-Muñoz, Retis, 2024; Vera, 2002; Zappavigna, Ross, 2024)

текстів, оскільки риторичні стратегії перетворюють інформаційні потоки на ефективні механізми, що стимулюють не лише процеси пізнання, але й емоційну та психологічну реакцію індивідів. Тому вивчення цієї теми відкриває нові горизонти в дослідженні взаємодії медіа та суспільства, сприяючи формуванню більш глибокого та обґрунтованого розуміння комунікативних процесів.

Синтаксичний потенціал дієслівних конструкцій, як структурно-семантичного каркаса наукового висловлювання, безумовно визначає рівень дискурсивної компетентності автора. У межах запропонованих теоретичних площин, що відображають багатошаровість дієслівних моделей на світлині, виокремлюється інфінітивно-герундіальна опозиція як концептуальна парадигма морфосинтаксичного аналізу (Goncharova, 2020). Зокрема, інфінітивні конструкції (Verb + to...), детерміновані дієсловами інтенційної семантики (intend, endeavor, aspire), виконують функцію актуалізації телеологічної спрямованості предикативного зв'язку. Їхня структурна прозорість корелює з прагненням до когнітивної структурованості тексту, що утверджує концептуальну коґезію на рівні семантичної ієрархії. Водночас герундіальні конструкції (Verb + -ing), які тісно співвідносяться з дієсловами психоемоційної активності (contemplate, relish, desist), маркують ідею процесуальної континуальності дії. У таких випадках герундій, як глибинний маркер процесуальності, слугує інструментом експліцитної номінації динамічних станів, перетворюючи дію на об'єкт мовленнєвої рефлексії. Подібна аналітико-семантична структура створює додатковий рівень текстуальної аксіоматичності, що особливо актуалізується у процесі формулювання емпірично обґрунтованих тез.

На тлі цього особливої уваги потребують дієслівні звороти каузативної природи (induce, compel, necessitate), які, поєднуючись із предикативними інфінітивами, реалізують причинно-наслідкову детермінацію висловлювань. Їхня функціональна експансія дозволяє створювати структурні ланцюги, що інтегрують полірефернтні компоненти тексту (Bauer, 2021: 93). Крім того, використання подібних конструкцій уможливлює трансформацію імперативних значень у більш евфемізовану форму, що є ознакою високої синтаксичної культури академічного письма.

Допоміжні дієслова (auxiliary verbs) на кшталт do, can, have у межах аналітичного контексту виступають дискурсивними маркерами, що забезпечують предикативну динаміку висловлення. Їхня структурна уніфікація дозволяє оприявнити модальну поліваріантність тексту, що коливається між категоричністю й гіпотетичністю. Таке використання, зокрема у питальних або підтверджувальних конструкціях, слугує інструментом текстуальної актуалізації логічної зв'язності висловлення, створюючи внутрішню комунікативну напругу (Stepputtis, 2020: 13141). Особливий інтерес становлять аналітичні дієслівні моделі, що включають до свого складу конструкції на зразок try to, need to, help to. Вони поєднують функціональну конкретику із синтаксичною гнучкістю, дозволяючи втілювати дискурсивну полівалентність на різних рівнях текстуальної організації. Ці структури не лише оприявнюють прагматичну доцільність висловлювання, але й створюють семантичну перспективу для контекстуальної реінтерпретації. Таким чином, вони сприяють досягненню ідеального синтезу між коґнітивною прозорістю та стилістичною вишуканістю.

Відповідно, медіадискурс у парадигмі постглобалістичного інформаційного середовища функціонує як поліструктурний феномен, що оперує багатошаровими семіотичними матрицями. Його текстуальна тканина, пронизана стилістичними прийомами, демонструє здатність до гіпердинамічної трансформації, орієнтованої на когнітивну

модифікацію сприйняття. Метафоричні конструкції, що мають статус концептуальних інтеграторів, у цьому контексті виконують функцію семантичної редукції, забезпечуючи перенесення абстрактних категорій у зрозумілу символічну площину (Ali, Abdulhaleem, 2023). Завдяки метафоризації текст отримує іманентну властивість когнітивної резонансності, яка підсилює його сугестивний потенціал. Гіперболізація, як вербальний інструмент семантичної експансії, здійснює ампліфікацію емоційної складової тексту, утворюючи ефект псевдосмислової екстенсивності. Така техніка слугує потужним засобом когнітивної інверсії, що забезпечує пріоритетність окремих смислових вузлів у свідомості реципієнта. Водночас, гіперболізація ризикує спричиняти феномен семантичного перенасичення, що веде до девальвації текстуальної достовірності. В умовах сучасної інформаційної перенасиченості її застосування набуває ознак дискурсивного ризику.

Алегоричність, інтегрована у текстову архітектоніку медійного контенту, слугує інструментом трансгресивної передачі ідеологічних кодів. Алегоризація забезпечує багатовимірну стратифікацію повідомлення, дозволяючи його декодування на різних когнітивних рівнях. Приміром, у політичному дискурсі алегоричні моделі створюють умови для латентної індоктринації, перетворюючи текст на семантичний артефакт, що акумулює ідеологічну спрямованість. Їх герменевтична глибина формує багатошарові простори смислових інтерпретацій. Парономазія, що оперує акустичною семіотикою, виконує функцію фонетичного акцентування, забезпечуючи тексту аудіальну атрактивність (Lasagabaster, 2022: 21). Цей прийом створює ефект вербальної ітеративності, що сприяє кристалізації стійких когнітивних патернів у сприйнятті аудиторії. Парономастичні елементи, розташовані у стратегічно важливих позиціях тексту, здатні виконувати роль когнітивних тригерів, забезпечуючи їхній вплив навіть на підсвідомому рівні. Особливо потужною парономазія виявляється у сферах рекламної та політичної комунікації, де вербальні меми стають засобом маніпулятивного впливу.

Синтаксична інверсія, що реалізується через порушення стандартної лінійності синтаксичних конструкцій, створює ефект риторичної антиплазії, підсилюючи експресивний потенціал тексту. Завдяки цьому прийому текст отримує унікальну синтаксичну текстуру, що формує ефект когнітивного відчуження, необхідного для залучення уваги до ключових концептів. Інверсія дозволяє структурувати текст у спосіб, що акцентує семантичну домінанту, водночас забезпечуючи його інтеграцію у ритмічну композицію. Оксюморонічні конструкції, що функціонують як семантичні антиномії, виконують роль риторичних каталістів, стимулюючи інтелектуальну активацію реципієнта (Nurgazina, Kandalina, 2020). Контрастна поляризація смислів у межах оксюморонів створює когнітивну напругу, що примушує реципієнта до глибшого осмислення тексту. У медійному дискурсі оксюморонічні прийоми виконують роль концептуальних маяків, які сприяють формуванню семіотичного ландшафту тексту та підсилюють його ідеологічну резонансність.

Лекційна презентація матеріалів, присвячених стилістичним прийомам сучасного медійного дискурсу, вимагає детальної ілюстрації їхнього функціонування у глобальному академічному просторі. У Гарвардському університеті особливу увагу приділяють метафоричній транспозиції, розглядаючи її як когнітивний механізм, що сприяє перетворенню абстрактних понять на інтуїтивно зрозумілі образи. У рамках курсу "Media and Cognitive Sciences" студенти аналізують використання метафор у політичних дебатах, демонструючи, як концептуальні метафори на кшталт "The state as a ship" або "The economy as a mechanism" впливають на формування суспільного дискурсу (Goldstein, 2023). Практичним завданням стає порівняльний аналіз англомовних та іншомовних текстів, що дозволяє ідентифікувати культурно специфічні метафоричні патерни.

Оксфордський університет, відомий своїми глибокими дослідженнями у сфері риторики, інтегрує у навчальний процес детальне вивчення синтаксичної інверсії. У рамках курсу "Advanced Rhetoric and Discourse Analysis" студенти досліджують, як порушення стандартного синтаксичного порядку у політичних промовах В. Черчилля або Б. Обами посилює їхній експресивний потенціал. Наприклад, інверсія у фразах типу "In our hands lies the future" створює ефект семантичної акцентуації, концентруючи увагу на ключових концептах (Sánchez-Muñoz, Retis, 2024: 56). Практичним завданням стає створення альтернативних текстових конструкцій, що демонструють різні рівні стилістичного впливу на аудиторію. Натомість, у Сорбонні значна увага приділяється аналізу парономазії як інструменту акустичної сугестії. На курсі "Semiotics of Media and Persuasion" студенти досліджують, як рекламні слогани, побудовані на фонетичній ітерації, наприклад, "Kit-Kat: Have a Break, Have a Kit-Kat", формують стійкі когнітивні асоціації. Крім того, аналізуються політичні кампанії, де парономастичні елементи, такі як "Make

America Great Again", слугують засобами емоційної мобілізації (Sánchez-Muñoz, Retis, 2024: 97). Практична складова курсу передбачає створення власних слоганів із використанням парономазії для оцінки їхньої ефективності у різних комунікативних контекстах.

У Стенфордському університеті герменевтичний підхід до медіадосліджень використовується для вивчення оксюморонічних конструкцій у цифрових платформах. У рамках курсу "Digital Media and Paradoxical Narratives" студенти аналізують, як антиномічні фрази, такі як "virtual reality" або "friendly fire", створюють когнітивну напругу, що змушує реципієнта до глибшого осмислення. Практичним аспектом стає дослідження соціальних медіа, де оксюморонічні техніки використовуються для привернення уваги до суперечливих питань, таких як кліматична криза або соціальна нерівність (Sánchez-Muñoz, Retis, 2024: 117). Завданням студентів є розробка коротких текстів із застосуванням оксюморонів для їх подальшого аналізу з погляду їхнього впливу на різні аудиторії.

Висновки. Стилістичні засоби, які функціонують у сучасному англомовному медійному дискурсі, виконують не лише суто естетичну чи риторичну функцію, а й виступають каталізаторами інтенсифікації когнітивно-емоційного впливу, ускладнюючи процес декодування смислових структур. Особливу вагу має їхня здатність трансформувати поверхневі текстові рівні в багатошарові семіотичні утворення, які одночасно слугують носіями прихованих ідеологем та інструментами маніпулятивного характеру. Вказані конструкції, зокрема епітетизація, гіперболічні тропи, амфіболія, хіазм та антитеза, сприяють формуванню інформаційного поля з підвищеним прагматичним навантаженням. Семантична глибина медіатекстів, укорінена в стилістичних прийомах, зумовлює необхідність їх методологічного осмислення у навчальному процесі. Вивчення динаміки функціонування стилістичних засобів вимагає інтегративного підходу, що включає когнітивно-прагматичний, соціолінгвістичний та семіотичний аспекти. Викладач має націлювати студентів на аналітичну декомпозицію складних текстових структур із подальшим експериментальним відтворенням їх у різних дискурсивних жанрах.

Особливого акценту потребує практична апробація дієслівних структур, які виступають ядром семантико-синтаксичної організації тексту. Доцільно запропонувати студентам завдання, спрямовані на ідентифікацію латентних потенцій дієслів через аналіз аспектуальних, модальних і каузативних ознак, а також їхню транспозицію у контекстах із відмінними прагматичними цілями. У цьому зв'язку варто розвивати навички варіативного моделювання текстів із використанням експресивно насичених дієслівних конструкцій, які забезпечують гнучкість й стилістичну точність висловлювань. Дискурсивні тренінги, що акцентують увагу на стилістичних засобах, можуть включати завдання з реконфігурації текстових фрагментів через інтерпретацію їх у межах альтернативних семантичних полів. Наприклад, переформатування тексту з орієнтацією на різні аудиторії дозволяє продемонструвати дієвість прийомів полісемії, алітерації або іронії, водночас розвиваючи креативні компетенції студентів.

Таким чином, інкорпорація стилістичних елементів у навчальний процес сприяє формуванню здатності до синтетичного осмислення мовних феноменів та підвищенню рівня комунікативної майстерності, що є необхідною передумовою для ефективної адаптації до сучасного медійного простору.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Ведь Т. М., Лютвієва Я. П., Полежаєва О. В. Особливості лексичних інновацій ділової сфери у медійному дискурсі. *Закарпатські філологічні студії.* 2022. Вип. 21. Т. 1. С. 117–124.

2. Лікарчук Н. Базові семіотичні моделі комунікації. *Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова.* 2015. Вип. 16. С. 69–74.

3. Потапенко С. І. *Сучасний англомовний медіа-дискурс: лінгвокогнітивний і мотиваційний аспекти: монографія.* Ніжин: Видавництво НДУ імені Миколи Гоголя, 2009. 391 с.

4. Ali S., Abdulhaleem E. English lexical and grammatical preferences in framing media discourse. *Research Journal in Advanced Humanities.* 2023. Т. 4. № 2. URL: https://mail.royalliteglobal.com/advanced-humanities/article/download/1212/668.

5. Bauer L. *Introduction to English Lexicology.* Edinburgh University Press, 2021. 192 p.

6. Breal M., Sapir E. *The History of Human Speech and the Significance of Language.* Independently published, 2019. 110 p.

7. Coleman J., Kay C. *Lexicology, Semantics and Lexicography.* John Benjamins Publishing Company, 2000. 263 p.

8. Goldstein J. A., et al. Generative language models and automated influence operations: Emerging threats and potential mitigations. *arXiv preprint.* 2023. URL: https://arxiv.org/pdf/2301.04246.

9. Goncharova V. A., et al. Verbal manipulation in the context of teaching intercultural foreign language communication. *European Proceedings of Social and Behavioural Sciences.* 2020. T. 95. URL: https://www.europeanproceedings.com/article/10.15405/epsbs.2020.11.03.19.

10. Halliday M. A. K., Yallop C. *Lexicology: A Short Introduction.* Continuum, 2007. 117 p.

11. Lasagabaster D. *English-medium instruction in higher education.* Cambridge University Press, 2022. 75 p.

12. Liu N. *News Framing through English-Chinese Translation: A Comparative Study of Chinese and English Media Discourse.* Routledge, 2018. 148 p.

13. Nurgazina A., Kandalina Y. Media discourse as a component of the university's information space. *European Proceedings of Social and Behavioural Sciences.* 2020. URL: https://www.europeanproceedings.com/article/10.15405/epsbs.2020.11.03.19.

14. Sánchez-Muñoz A., Retis J. *Communicative Spaces in Bilingual Contexts (Routledge Research in Language and Communication).* Routledge, 2024. 306 p.

15. Stepputtis S., et al. Language-conditioned imitation learning for robot manipulation tasks. *Advances in Neural Information Processing Systems.* 2020. T. 33. C. 13139–13150.

16. Vera J. *A Changing World of Words: Studies in English Historical Lexicography, Lexicology and Semantics.* Brill, 2002. 632 p.

17. Wood F. T. *Current English Usage: A concise dictionary.* New York: St. Matrixes Press, 2018. 273 p.

18. Zappavigna M., Ross A. *Innovations and Challenges in Social Media Discourse Analysis (Innovations and Challenges in Applied Linguistics).* Routledge, 2024. 202 p.

REFERENCES

1. Ved, T. M., Lyutviieva, Ya. P., & Polezhaieva, O. V. (2022). Osoblyvosti leksychnykh innovatsii dilovoi sfery u mediinomu dyskursi [Peculiarities of lexical innovations in the business sphere within media discourse]. *Zakarpatski filolohichni studii,* (21), T. 1, 117–124. [in Ukrainian]

2. Likarczuk, N. (2015). Bazovi semiotychni modeli komunikatsii [Basic semiotic models of communication]. *Naukovyi chasopys NPU imeni M. P. Drahomanova,* (16), 69–74. [in Ukrainian]

3. Potapenko, S. I. (2009). Suchasnyi anhlomovnyi media-dyskurs: linhvokohnityvnyi i motyvatsiinyi aspekty: monohrafiia [Modern English-language media discourse: Linguistic-cognitive and motivational aspects]. *Nizhyn: Vydavnytstvo NDU imeni Mykoly Hoholia.* [in Ukrainian]

4. Ali, S., & Abdulhaleem, E. (2023). English lexical and grammatical preferences in framing media discourse. *Research Journal in Advanced Humanities,* 4(2). Retrieved from https://mail.royalliteglobal.com/advanced-humanities/article/download/1212/668

5. Bauer, L. (2021). *Introduction to English Lexicology.* Edinburgh University Press.

6. Breal, M., & Sapir, E. (2019). *The History of Human Speech and the Significance of Language.* Independently published.

7. Coleman, J., & Kay, C. (2000). *Lexicology, Semantics and Lexicography.* John Benjamins Publishing Company.

8. Goldstein, J. A., et al. (2023). Generative language models and automated influence operations: Emerging threats and potential mitigations. *arXiv preprint.* Retrieved from [https://arxiv.org/pdf/2301.04246] (https://arxiv.org/pdf/2301.04246).

9. Goncharova, V. A., et al. (2020). Verbal manipulation in the context of teaching intercultural foreign language communication. *European Proceedings of Social and Behavioural Sciences,* 95. Retrieved from https://www.europeanproceedings.com/article/10.15405/epsbs.2020.11.03.19

10. Halliday, M. A. K., & Yallop, C. (2007). *Lexicology: A Short Introduction.* Continuum.

11. Lasagabaster, D. (2022). *English-medium instruction in higher education.* Cambridge University Press.

12. Liu, N. (2018). *News Framing through English-Chinese Translation: A Comparative Study of Chinese and English Media Discourse.* Routledge.

13. Nurgazina, A., & Kandalina, Y. (2020). Media discourse as a component of the university's information space. *European Proceedings of Social and Behavioural Sciences.* Retrieved from https://www.europeanproceedings.com/article/10.15405/epsbs.2020.11.03.19

14. Sánchez-Muñoz, A., & Retis, J. (2024). *Communicative Spaces in Bilingual Contexts (Routledge Research in Language and Communication).* Routledge.

15. Stepputtis, S., et al. (2020). Language-conditioned imitation learning for robot manipulation tasks. *Advances in Neural Information Processing Systems,* 33, 13139–13150.

16. Vera, J. (2002). *A Changing World of Words: Studies in English Historical Lexicography, Lexicology and Semantics.* Brill.

17. Wood, F. T. (2018). *Current English Usage: A concise dictionary.* New York: St. Matrixes Press.

18. Zappavigna, M., & Ross, A. (2024). *Innovations and Challenges in Social Media Discourse Analysis (Innovations and Challenges in Applied Linguistics).* Routledge